אהרלה

אהרון אהרוני

בן מרים ואברהם

נולד: ב-לג סיון תש"ט 22.6.1949

נפל ברמת הגולן במלחמת יום הכפורים

ב-י"א תשרי תשל"ג 6.10.1973

כָּאֵלֶּה בָּאָבִיב יָמוּתוּ,
אֲנִי יוֹדַעַת זֹאת.

חַיִּים יִגְאוּ, חַיִּים יָרֹנּוּ
בְּרִבֹּאוֹת קוֹלוֹת;
כָּל הַדְּבָרִים יִהְיוּ לְפֶתַע
גְּלוּיִים לְמֵרָחוֹק,
וְהָאָדָם יִבְטַח בְּאֹשֶׁר,
בְּהִיר נֶפֶשׁ כְּתִינוֹק;
חִידַת חַיִּים תִּהְיֶה מוּבֶנֶת,
צוֹקַת חַיִּים — קַלָּה.

כָּאֵלֶּה בָּאָבִיב יָמוּתוּ —
בְּרָכָה הִיא אוֹ קְלָלָה?

רחל

ממחוז הילדות

אהרל"ה שלי

קשה לאם ששיכלה את בנה יחידה לבטא
במלים את השורות שנכתבו בדמעות.

אהרל"ה בני חי בתוכי כל שעה וכל רגע.
קשה להשלים עם העובדה. ככל שהזמן חולף
הגעגועים גוברים והפצע צורב.

זוכרת אני את ימי ההולדת שלו שנחוגו
בשמחה. אהרל"ה נולד כשמשקלו 2.070 ק"ג
בלבד והנה הוא הפך במרוצת השנים לגבור.
כזה היה אהרל"ה. בגיל $5\frac{1}{2}$ הכנסתיו למוסד
ילדים בקרית ביאליק. נאלצתי לעשות את זה
בגלל מצב משפחתי שנכפה עלי. אהרל"ה היה
ילד רגיש עדין וגם בישן, אבל נח. היה
בגן. אחר כך בבית הספר, בכיתות הנמוכות
היה תלמיד רגיל, אבל ילדותי, אהב הרבה
לשחק. מקץ 3 שנים ראיתיו סובל במוסד;
סבלתי יחד איתו. השתדלתי להיות תמיד על
ידו ולתת לו כמיטב יכולתי את הטוב ביותר.
תמיד ידעתי שבזכותו אני חיה. לבסוף
הוצאתיו מהמוסד והכנסתיו שוב למשפחה פרטית.
שם היה לו טוב.

כל השנים עבדתי. גרתי בקרית אתא
בבתים שונים לא נוחים ולבדי. רציתי
להעניק לו תשומת לב רבה, ושתהיה לו מסגרת
ואווירה טובה ובריאה. לכן בגיל 11
הכנסתיו לקיבוץ רמת יוחנן, קרוב לבית.
אף פעם לא רציתי להרחיקו ממני, שם צירפוהו
למשפחת פיינשטיין – משפחה מאמצת נהדרת.
שם מצא אהרל"ה בית חם, אשר לו היה זקוק.
בבית הילדים קיבלו אותו יפה בלי הבדל בינו
לבין שאר הילדים. הוא גדל ביחד עם ילדי
הקיבוץ, היה אהוב על הילדים והחברים גם
יחד. היה תמיד אומר "אמא, אני בונה לך
בית בקיבוץ". כך בטא את אהבתו לקיבוץ.
כל כך טוב הוא הרגיש בקיבוץ. כשהיה קטן

יום יום ביקרתיו במשק לאחר גמר עבודתי.
כשגדל, היה בא הביתה לבדו על אופניים או
בטרמפים לבקרני. הוא היה דואג לי ומגיד.
כשהיתה איזו הופעה, השתדל שאבוא לחזות בה.
את כל החגים ביליתי בקיבוץ.

תמיד אהבתי לראות את אהרל"ה רוקד עם בנות
בחדר האוכל וגם בדיסקוטק. בחגיגת העומר
היה משתתף תמיד. לא היה אירוע במשק שלא
נטל בו חלק. הכל היה אצלו מתוכנן. היתה
בו אמביציה בעלת עוצמה כזאת שלכל דבר שרצה
בו, הגיע. אהרל"ה אהב תמיד לעבוד קשה.
העבודות בחקלאות, הישיבה על הטרקטור היו לו
לחוויה בלתי רגילה. תמיד ביקש ממני "אמא
ברצוני שתכנסי לקיבוץ להיות חברה", כמובן –
עניתי לו בחיוב. "נראה במשך הזמן". אף
פעם לא סרבתי.

הייתי גאה מאוד בו. כשהיה נכנס הביתה, היה
אור בבית. הוא היה גם מדריך בתנועת הנוער
במצוקה בירושלים וגם בדימונה. וכאשר אמרתי
לו, שהתפקיד של הדרכת נוער במצוקה הנו קשה,
ענה לי "אמא – אבל זה מעניין". זה היה כבר
לאחר גמר השירות הצבאי. לפני השירות הצבאי
אהרל"ה עבד בשדה בוקר במשך שנה; גם שם
הוא היה אהוב על כולם; כאשר הגיעה שעתו
להתגייס לצה"ל, היה בן 19 וחסר סבלנות.
"אמא – אני מתגייס לשריון". "אתה בן יחיד"
עניתי לו. "אינך חייב להיות חייל קרבי. יש
מספיק תפקידים בצבא, שתוכל למלא. חשוב:
אמא בודדה". הוצאתי טופס ללשכת הגיוס כדי
שיקבל תפקיד קל בצבא, אבל לפני שהטופס נשלח
ללשכת הגיוס דברתי איתו במשך שעה שלימה.
הזלתי דמעות. התרגזתי. אך ללא הועיל.
הוא התעקש ולא רצה לשמוע. "אמא, אם תעשי
משהו, לא תראיני לעולם. תני לי לנהל את חיי
כפי שהנני מבין. אני לא נכה וברצוני להיות
יחד עם כולם. יש לי פרופיל גבוה ביותר ואין
שום מניעה להליכתי ליחידה קרבית".

אהרל"ה היה חסון ובריא, אף פעם לא היה חולה. כשראיתי שכל תחנוני היו לשוא, אמרתי לו: "לך - אהרל"ה, בשלום וחזור בשלום". אהרל"ה חזר בשלום משרותו הצבאי שנמשך שלוש שנים, את כל שירותו עשה בסיני, עבר את מלחמת ההתשה, היה בקורס מפקדי טנקים, ואחרי שנה בקורס קיבל דרגת סמל ראשון. אהרל"ה היה מאושר וגאה.

פעם בחודש, או בשלושה שבועות היה בא הביתה לביקור, מצלצל תמיד לשכנה כדי להרגיע אותי והבטיח שהכל איתו בסדר. תמיד מסר ד"ש לקיבוץ ודאג לנעשה במשק. במכתבים תמיד כתב שהכל בסדר שהוא רואה חיים ושהמוראל גבוה.

זוכרת אני את ליל הסדר כשלא קיבל חופשה. הוא כתב לי "אמא - את יודעת שבחג את צריכה להיות במשק. אל תהיי לבדך בבית". אהרל"ה אהב מאד טיולים. זה היה התחביב שלו. שבוע לפני פרוץ הקרבות, יצא עם חברתו רחל לטיול. רחל היתה הנערה שאותה אהב. ולא הספיק לשאת אותה. 3 ימים לפני המלחמה היה איתה בביתי. הם קיבלו ממני מתנות, שגרמו לשניהם אושר רב. לא ידעתי שזה הביקור האחרון.

אמא.

אהרון אהרוני ז"ל

בשבילי הוא היה וישאר תמיד אהרל"ה – לא אהרון. ילד בהיר עיניים ובהיר שער עדין וחביב, זקוק לאהבה וחום בלי סוף. במשך שנתיים שהה בביתנו והיה כאח ואחות ממש ונראה היה שאושרו של אהרל"ה היה שלם. חלו שיפורים בהתפתחותו הגופנית והרוחנית כאחת ובלימודיו התקדם בצורה המניחה את הדעת. אפילו לאווירה הדתית של ביתנו הסתגל וקיבל כל דבר בהבנה ובאורך רוח. הוא היה קרוץ מחומר טוב, ואפשר היה לעצבו ללא בעיות מיוחדות. גם אמו מצאה נחמה בראותה את הילד מתפתח ומתקדם כל כך יפה אחרי שנות גלגולים אצל מטפלות ומוסדות ילדים שונים.

רצה הגורל, וכעבור שנתיים נאלצנו לדאוג לאהרל"ה למסגרת מחנכת אחרת והייתי זאת אני שהמלצתי להעבירו לקיבוץ רמת יוחנן. אישיותו של אהרל"ה הבטיחה הרבה מאד. וחשבתי, שגם הקיבוץ יצא נשכר, אם יגדל ויתפתח לחבר טוב בעתיד. גם קרבתו לאמו היותה שיקול חשוב מאד.

ואכן יש לציין שהבחירה היתה טובה, אהרל"ה גדל בקיבוץ באישיות כמו בשנים. לא במעט יש לזקוף זאת לזכותה של המשפחה המאמצת שלו, והטיפול הטוב שהעניקו לו בקיבוץ. לעיתים קרובות מאד ביקרה אותי האם וסיפרה לי על אהרל"ה רבות. לא אשכח לעולם את סיפורה על התגייסותו של אהרל"ה לצבא. כאשר החליט להתגייס ליחידה קרבית, נסתה האם להניאו ממעשה זה בשל היותו בן יחיד וקרוב משפחתה היחיד שהיה לה בכלל. אבל על כך ענה לה אהרל"ה: "אמא, בכל אני מוכן לקבל את דעתך פרט להתגייסותי לצה"ל, שטח זה אני דורש ממך להשאיר לשיקול דעתי בלבד". ואכן התגייס ליחידה שבחר,

גמר את שרותו הצבאית ותרם שנה נוספת לטיפול בנוער. בכל שטח הצליח, גילה מסירות ודבקות במטרה. גם בעבודתו במשק גילה מסירות ללא גבול והיה אהוב על כולם. עד שבאה מלחמת יום הכיפורים וקפדה את חייו הצעירים.

לא פעם אני מהרהרת על אהרל"ה וחושבת: מי אנחנו בשר ודם פשוטים, שנמדוד צדיקותו של אדם. איזהו צדיק בארץ שיעמוד במחיצתו של צעיר כזה, שמלכתחילה התגייס לצה"ל בלב שלם לשרות בתפקיד קשה ביותר למרות רצונה של אימו. במסירות ובאומץ חסם בגופו את קלגסי האויב, עד שהדף אותם ונפל חלל.

יהי זכרו ברוך ונשמתו צרורה בצרור החיים.

שרה בן-שמן.

"נ ע ר ח מ ד"

לכתוב לזכרו של אהרון ולדעת, כי באמת איננו אתנו – זה נראה כחלום בלהות. הוא היה בחור יפה תואר, עדין נפש וביישן במקצת. אהבתו לצבא היתה לשם דבר. דומה ששנות חייו היפות היו שנות שירותו בצבא. דבקותו בחבריו, עזרתו והקרבתו להם היו למשל. משיחות עימו ועם חבריו, מוריו ומדריכיו נודע, מה רבה האהבה שאהבו אותו כל הסובבים אותו. רק אהבת המולדת היתה מתחרה באהבתו לאימו וחבריו ולכל הסובבים אותו. הוא היה נער חמד תמיד, פרח אביבי שעדיין לא הספיק כראוי לשאוף אל קרבו את אוויר העולם. הצבא היה קדוש בעיניו. על אף תחנוני אימו לא להתגייס ליחידה קרבית לא ויתר. תחנוניה נפלו על קיר רצונו העז.

היו לו כל כך הרבה תוכניות שלא התגשמן. המכה היא נוראה. אימו נותרה בודדה. במותו אבד לנו חבר יקר, ולא נותרה בנו היכולת אלא להשתתף רק בצערה של אימו הגלמודה.

יהי זכרו ברוך.

שכנה,

בעיניים אוהבות

לזכרו של אהרון.

"הלבן" – כך קראנו לו, על שום שערו הבלונדי, הלבן–כמעט מלהט השמש. יכולת לזהותו לפי צבעו מרחוק, אף אם ידיו ופניו היו שחורים מתערובת של שמן ואבק, כתוצאה משהייה ארוכה במחיצתם בשדה.

אהרון שלנו היה איש המשק במלוא מובן המלה. זכורני שהחל את דרכו החקלאית כעובד דיר העיזים במשק בית הספר, המשיך בגן הירק הקטן, ושם גילה לראשונה את הטרקטור. הטרקטור היה עבורו משאת נפש: לדעת את מבנהו, כוחו, מהירותו וביצועיו, להכניעו ולבצע בו את אשר יידרש. גם כשעברנו לעבוד במשקי הקיבוצים ואהרון למד את תורת חליבת הפרות, לא זנח את אהבתו לטרקטור, ולבסוף חזר אליו ואל מרחבי השדות הפתוחים. היינו מלגלגים עליו בהערכה נסתרת, עת חזר ממשמרת ארוכה בחריש, שחור מפיח ומגריז, והוא עדיין צוהל ואפילו מאושר. את קשרי החברה לא זנח בשל העבודה, ותמיד יכלת לראותו מארגן את טיולי החברה. רץ להשיג ציוד, סוחב, מזיע וזוהר מאושר.

תמיד התפעלנו כיצד הכיר את כולם, בטיולים ובכנסי המחזור, ובכל משק היו לו מכרים, איתם נפגש והתרועע.

שבועיים לפני המלחמה התארגן בימי ששי–שבת כנס מחזור בכנרת. לתמהוני הרב, התקשה אהרון להחליט אם לצאת. לבסוף יצא כמובן, אך בלב כבד. כך למחרת בצהרים, עת מיהר להיפרד ממכריו הרבים והם לחצו עליו להישאר, מילמל משהו אודות נערה המחכה לו במשק. בדרך חזרה נהג חולמני ומהורהר, כאילו ידע שעליו למהר, ולהספיק לטעום את טעם החיים. שלושה ימים אחרי כן ראיתיו איתה, והוא שוב קורן, זורח ומאושר כתמיד.

הפרח הלבן נקטף בשיא ליבלובו.

עמית בר.

"הכרנו אדם פשוט,
שפשוט היה אדם"

אהרון נפל – חייל במלחמתנו נגד המלחמה.
אנחנו בני כיתתו מתקופת בית הספר זוכרים
ידי-נער עם לב זהב.

אנחנו זוכרים שלבי קליטה ראשונים בבית
הספר היסודי.

הכרנוהו בהתערותו בתוכני, למרות קשיים
ובכסולים, שעמדו בפניו – חלקם בגללנו.

למדנו לאהוב ולהעריך את רצונו ויכולתו
להתאמץ ולהשקיע בעבודה, בחברה ובהדרכת נוער.

למדנו לסלוח לחולשותיו ולקשייו.

באופן פאראדוכסאלי כמעט היה הוא, שאהב
יותר מכולנו – בני הקיבוץ – את האדמה
החקלאית ועבודת הכפיים לשמה. בתקופת הצבא
נפגשנו מעט מאד וגם אחר כך. לא הכרנו את
אהרון החייל, היכרנו אדם פשוט שפשוט היה
אדם.

ראובן טנא.

דברים לזכרו של אהרון אהרוני.

ארבע שנים הייתי מחנכו של אהרון אהרוני. מכיתה ט' עד כיתה י"ב. ארבע שנים בהן עוצבה דמותו, בהן למדתי להכירו ולהעריכו. אהרון לא הצטיין בלמדנות מופלגת, אך היה מחונן בחוש חברתי מפותח מאד, וקנאי לצדק ויושר. זכורני שקבלתי את הכיתה במצב ירוד מבחינה חברתית במיוחד, והיה לי מאבק די קשה, כדי לזכות בהכרה מצד הכיתה לא רק דה-יורה אלא גם דה-פקטו כמחנכה. הראשון ששבר את קרח ההסתייגות אלי היה אהרון, וזה לאחר שבטיול לירושלים "הוכחתי" את עצמי, כפי שהיה נוהג לומר, כראוי להיות מחנך הכיתה. מאותו רגע ואילך היה כרוך אחרי ותמך בי בכל שלבי המאבק להפיכת הכיתה ליחידה חברתית מגובשת. היתה לו השפעה רבה על הכיתה לא בזכות "למדנותו" אלא בזכות מסירותו למשימות. הוא היה אולי הילד הנאמן ביותר לרמת יוחנן, מייצג את "האינטרסים" שלה בתוך הכיתה, על אף הינתו לכאורה ילד חוץ. היה קנאי לקיבוצו וגאה בו. היה סדרן עבודה במשך זמן רב, ושקד על עשיית צדק והנהגת שיוויון מירבי בחברת הנעורים.

כשהלך להדרכה בתנועה, היה זה בשבילי דבר מובן מאליו. כשהתגייס ליחידה קרבית למרות היותו בן יחיד, לא התפלאתי. ספרה לנו אמו כשבאנו לנחמה, כי הוא איים בהתאבדות, אם תנסה לעכבו מהליכה ליחידה ההולמת את השקפותיו ביחס לשרות הצבאי.

בקיבוץ, כפי שידוע לי, היה חבר מסור, תמיד מוכן לעזור, תמיד מוכן לקבל אחריות לביצוע משימות. הוא אהב את רמת יוחנן, חי חיים של טעם ומת מות גיבורים. תהיה זאת נחמה פורתא לאם השכולה שאבדה את בנה יחידה ולרמת יוחנן על אבדן חבר מסור ונאמן.

מנחם פלג.

אושה, טבת תשל"ד.

קורים לדמרתו.

התכונה הבולטת אצל אהרון היה השקט.
בכיתה לומדת, תוסת, מלאת מאבקים נדמה היה
שהוא כאילו עומד מן הצד וסוקר את ההתרחשויות
ממרחקים.

בשעורים הקשיב, שאף ללמוד ולדעת. בשיחות
בכיתה היה מסוייג, חשש מפני ביקורת, נראה היה
שלא אמר את הכל, כאילו משאיר דברים לעצמו.
לא היו אתו בעיות בכיתה; היה חרוץ ומילא את
חובותיו.

אהרון "הלבן" - זה היה כנויו.

"הלבן" הוא סמל השלום; אהרון התרחק
מריבות, ממלחמות. היה עדין ונעים. לא פעם,
כשנח מבטי על פניו הבהירים, השקטים, הם נסכו
רוגע ושלווה.

כך הוא נחרת בזכרוני.

בלה פלד.

על הפרח שנקטף

נפשנו ברכיה

תקופת חייו הראשונה של אהרון ז"ל לא סוגה בשושנים. לאחר שנשתבשו חיי המשפחה של הוריו כל עול פרנסתו הוטל על כתפי אמו, אשר בעבודתה הקשה הניקה לילדה האהוב מכל אשר השיגה ידה לתת. ברם, חרף אהבתה, חרדתה ומסירותה לילדה הרך בשנים, נאלצה למסרו לגידול וחינוך מחוץ לביתה. אהרון עבר בתים מספר, ובכל בית ידע לרכוש את חבתם של מאמציו, המציינים עד עצם היום הזה את חביבותו ונוחות אפיו, את מאור פניו ואת תכונת ההענות, שנחן בה. כל אלה שפעו מדמותו הקטנה והנו את כל הבא בד' אמותיו. הכל השפיעו עליו אהבה, אך מכיוון שחסרה לו חברה של בני גילו, מסרתהו אמו לקיבוצנו. הוא הגיע אלינו, כאשר מלאו לו אחת-עשרה שנים. המזל האיר לנו פנים להיות מאמציו וליהנות משכיות החמדה של אפיו. דבקנו בו לאהבה ואף הוא לא חשך אהבתו מאתנו מבלי שזה יגרע אף כהוא זה מאהבתו לאמו ומדאגתו לה. הפליאתנו בעיקר הסתגלותו לחברתנו בכל מישוריה ומעגלותיה. לא אגיד שקליטתו היתה נעדרת לבטים, אך את אלה הוא נשא בגבורת נפש שעוררה אהדה וכבוד. אין זאת אלא הצליח אהרון לעמוד בסודה של ההצלחה המותנית בנכונות הנתינה ורצון הנטילה גם יחד. זרימה דו-סיטרית זו של "תן וקח" - הנה זהו המחזור המתמיד של חיי חברה תקינים.

לא בכוח ההגות אלא בכוח מזגו הטוב, הענותו החפצה, תבונת הכפיים ועל הכל - החלטתו הנחושה להכות שורשים בחברתנו, הצליח אהרון לגבור על לבטיו הראשונים. הוא הטיל את עצמו לחיי המעשה מראשית בואו. תוך זמן קצר הוא הפך להיות בן בית ונהירים היו לא כל שבילי המשק ומחבואיו. נהנינו לראות את הנער, כשהוא גדל בגופו ומתעצם בנפשו.

כל אלה שימשו נכסי צאן ברזל, כאשר הגיע לחברות בקבוצה. הוא לא חת מפני קשיים ונענה בחיוב לכל אתגר, אשר העמידו בפניו בחיים. הוא סירב להכיר במגבלות כלשהן. חבריו בענף עבודתו גמרו עליו את ההלל, אך הוא נענה גם לכל צורך שאליו נתבקש, אם על ידי חבר בודד, אם על ידי מוסדות חברתנו ואם על ידי מצפונו. הוא היה שקט והצניע לכת, אך התעקש לעמוד בשורות הראשונות של חיינו אף מעבר לכוחותיו. כך, למרות היותו בן יחיד, התנדב ליחידה קרבית וסירב לקבל כל שכנוע ובקשה לבטל רצונו מפני רצוננו. הוא עבר בשלום את התקופה של מלחמת ההתשה. היינו גאים בהשגיו ונתפתינו להאמין שעוד מעט קט יזדמן האושר על פתח-ביתו, אך מעשה שטן - פרצה המלחמה האומללה ובה נספה אהרון בראשיתה, כשהוא דוהר על הטנק לחסום בגופו האמיץ את דרכו של האויב הרצחני. איך מלים בפי לבטא, מה אבד לנו עם הסיום הטראגי-הקטלני של שהותו הממושכת - השלמה בתוכנו.

לנו אבד בן-בית יקר. כיצד אשכח את דבקותו לביתם של מירי ואהרון. נגע עד הלב יחסו - יחס דוד ואח אל נכדינו. איך היה נענה להם לשחק אתם כאלו בן גילם היה, או לקרוא לפניהם סיפור להנאתם הרבה. הוא נעקר מנופנו בעודו צעיר לימים ומקומו הנפקד משרה עצב. לנו, המאמצים, הוא נעקר מן הלב. רק הדמיון הפותה מעלה את דמותו בחלל שנתהווה, אך הלב החלול נשבר מרוב צער.

איך נחומים, ואנה באים אנו עם צערנו הנוקב ?

בן-ציון.

בשם: אהרון אהרון כיתה: ח'
בית ספר "אש צבולון", דואר כפר מכבי

החג החביב עלי ביותר

פתאום פורצות מצרקות מים. האורות נדלקים
בשלל צבעים. הבמה מתנדנדת על המים.
ושירת אנשים בוקעת. זהו אופיו של חג האסיף.
חג זה הוא חג מאוחד מכל החגים. הוא קרוב
לכל לבו של בן אדם ובם לליבי.
מפני שבמועד זה כל אחד סוקר את היבול
ואת כל הענפים של השנה. אחר סקירת
הענפים מגיע מועד הריקודים, כולם צופים נרגשים.
פן תיפול אחת מהרוקדות למים, או שהבמה
תצפה תתמוטט. נגמרים הריקודים מגיע
הרגע אליו מחכים כל הילדים ואולי גם
המבוגרים. חלוקת הכיבוד. כל ילד וילד נגש
למצנון ולוקח את מנתו, ומתישב על הדשא
הלח. והנה מגיע המאורע החשוב של
החג, נפתחים כל האורות בשלל צבעים.
והמצרקות במלא החוצה. הזקוקים מתפוספים
אל על בשמים. שהם משאירים אחריהם פס
של אורות צבעוניים. ואז מגיע הערב לסיומו.
איש איש עוצב את מקומו עם הרגשת
סיפוק ונעימות. וגם אני עוצב שבליבי
אני כולי נרגש. ותושב "מי יתן ושנה הבאה
יהיה החג יותר מוצלח יותר יפה".

מכתבים לאמא

לאמא שלום!

אמנם עוד לא קיבלתי ממך תשובה למכתבי ואקבלה כנראה ביום ראשון או שני, אבל, כיוון שאני לא נמצא בבסיס במשך שבועיים, אני כותב לך מכתב, למרות שתשובתך טרם הגיעה. אני חושש שתשובתי למכתבך הבא תתאחר בגלל אותה סיבה.

אצלי הכל בסדר, אמנם בימים האחרונים ירד גשם עז והקור היה חזק, אך הודות לשימוש יעיל בבגדים החמים ובכובע הצמר אין אלה משפיעים על מצבי. ובינתיים הננו מרבים באמונים - שפשופים, אך למרות זה הרגשתנו טובה. כאן כמעט כולנו קיבוצניקים ומצוי כאן אתי גם בחור מאושה, כך שחברה טובה לא חסרה לי כאן. זה מחזיק את המוראל. בכל זאת הייתי רוצה מאד לסיים כבר את תקופת הטירונות. היום הדלקנו נר ראשון של חנוכה בחנוכיה, שקיבלתי בחבילה מרמת יוחנן. גם שרנו שירי חנוכה, כדי להרגיש שחג היום בישראל. הנה כי כן גם בצבא אפשר להרגיש חג.

אני מתגעגע הביתה, אבל גם זה כבר חלק רגיל מן החיים בצבא.

אחרי שובי לבסיס אני מקווה להגיע הביתה, אבל אם במקרה שלא אגיה, אל תדאגי. בינתיים עלי לצאת לאמונים ואין ברירה אלא לסיים.

שלום ולהתראות,

מבנך

אהרון אהרוני.

לאמא שלום!

בדיוק כאשר הגעתי לבסיס, קיבלתי את מכתבך ואני ממהר לענות לך. למצב בריאותי אין לך סיבה לדאוג, כי אני מרגיש בטוב. אמנם קיבלתי נזלת, אך לא ראיתי עוד אדם שמת מנזלת.

אנו מחכים בצפייה חסרת מעצורים לסיום הטירונות. את היום הזה נחוג בבסיס בנוכחות ההורים. אני מקווה שתדעי איך להגיע. אם בענין זה יהיו בעיות, כתבי לי ואני כבר אדאג לך, אבל זה יהיה גם תלוי במצבך.

כתבי לי, מה מצב בריאותך? האם את עוד סובלת מכאיבים? אני מאחל לך החלמה מהירה ומקווה שתגיעי אלי בריאה ושלמה.

בזה אסיים.

בנך

אהרון.

* * *

לאמא שלום!

השעה היא מאוחרת ועל כן מכתבי לא יארך. אינני יכול שלא להודות על החבילה הנהדרת ששלחת לי. צר לי רק שהוצאת הרבה כסף להנעים לי את החיים, אבל חיי נעימים גם כך. מה גם שבדיוק גם בלה שלחה לי חבילה מצוינת, כך שממתקים לא חסרים לנו.

בינתיים האמונים נמשכים במלוא המרץ. אך הרגשתנו טובה. לא חסר לנו דבר אלא להיות בבית.

יתכן שמחר אוכל להגיע הביתה, אך אם זה לא יתאפשר, קיים סיכוי סביר שבזמן הקרוב נצא לחופשה בת שבוע. תארי לעצמך איך אני מצפה ליום הזה! דברים ברורים יותר על יום בואי האפשרי עוד אכתוב לך. אני מבין שאת מתגעגעת. האמיני לי, שגם אני מתגעגע באותה מידה. שנינו יודעים שהדבר הזה הוא לא תלוי בנו.

בזה אסיים.

שלום ולהתראות בזמן הקרוב.

שלך,

אהרון.

קטעים מדברי חברים על אהרון אהרוני.

יונתן יובל (יבלונקה):

כפי שאני זוכר – אחד המאפיינים של חייו אצלנו בימי ילדותו הוא היותו ילד חוץ. בתור כזה הוא נתקל בחברה קשה. אך המעניין הוא, שהוא נאבק ועבר בשלום את כל הדרך באותו בית הילדים. הוא התחיל בכיתה שלי (ה') ועבר אחר כך לכיתה של סמדר (ד'). הוא עשה את הכול כדי להגמל מהרגליו העירוניים ולהשתלב בחברתנו למרות המכשולים ששמנו על דרכו. לימים אי-אפשר היה להכיר בו סימן כלשהו מ"עירוניותו". הוא הפך לקיבוצניק לכל דבר . . .

. . . דבר שני שהפתיע אותי היה אופן הליכתו לצבא. מי שהכיר אותו בימי ילדותו, לא יכול לראות בו טיפוס קרבי והנה הוא גמר אמר להתגייס לסיירת – שריון למרות מחאותיה ותחנוניה של אמו וכשלא נתקבל לסיירת, הוא התגייס לשריון והגיע לדרגת סמ"ר – השג גדול בחיל זה . . .

בצלאל:

. . . השתתפתי באזכרה. שהתקיימה בנהריה במסגרת ימי-הזכרון. אשר אירגן צה"ל. בגלל תקלות ברכב ופקקי תנועה הגענו באיחור אחרי שחברי רמה יוחנן עזבו. ברם, פגשתי שם את אנשי היחידה - ביניהם מפקד המחלקה, מפקד פלוגה ועוד איזה קצין בכיר מהגדוד. אחרי שהאנשים האחרים התפזרו ישבנו בצד והם סיפרו לי פרטים עליו. באותו יום מר לא היתה לאהרון יחידה מאורגנת. כל טנק שהצליחו לצוות איך שהוא, העלו לרמה והם פעלו באופן עצמאי פחות או יותר במסגרת מחלקות או אפילו טנקים בודדים. המפקדים סיפרו, שאהרון רץ עם הטנק קדימה ללא היסוס כלשהו והיה בין הראשונים שהגיע לכלל מגע עם האויב. זקפתי את גבותי. התפלאתי, כי לא הכרתי את אהרוניק בתור מתפרץ. כשהבעתי את תמיהתי, הם הוציאוני מטעותי בקבעם שאצלם הוא נהג להיות בין הראשונים באמונים כבפעולות. מן המתנדבים היה ותמיד ברוח טובה. באותו מעמד נזכרתי, שבעצם כך הוא כלכל את מעשיו בכל שטחי החיים - בעבודה, בפעולות ובחיי החברה. המפקדים סיפרו שהאסון קרה סמוך לגדרות של המחנה של סער. עד כמה שיכלת השחזור שלי מגעת - היה זה קצה הגבול שהטנקים שלנו הגיעו באיזור הזה. אפשר להגיד, שהוא היה בין הראשונים שהגיע למגע עם האויב ביום הכיפורים.

יונתן: הוא היה בין אלה שעצרו בגופם את האויב.

פוני (אהרון): הוא הגיע לרמה בו בערב ובשעה שמונה הוא כבר היה בבלימה. באותו שלב לא יכלו המגיעים להשתמש אפילו בטנקים שלהם, שאותם אפסו שבוע לפני-כן. הם קיבלו טנקים עם כוונות בלתי מאופסות. דברתי עם נהג הטנק שלו לאחר שחלצתיו - חבר יגור. הוא סיפר לי, שבאותו ערב הם היו בבלימה כבר בשמונה. הטנק של אהרון נפגע מפגז ישיר. הנהג היה היחיד שניצל מהטנק. הנהג הזה החליף ארבעה טנקים ורק בטנק האחרון ניצל כל הצוות. בשלושה הטנקים האחרים כל הצוותים נספו ורק הנהג ניצל. אהרון נהרג בחצות; הוא נפגע מטווח קרוב ביותר. הם רצו ממש לבלימה בדרום הרמה, שכן לא היה שם מי שיבלום. כשעלינו לרמה וראינו מה מצב הטנקים שלהם, ידעתי שזו חטיבתו, ולכן גם כתבתי הביתה וביקשתי לדעת מה אתו. הטנקים הישראליים עמדו בטווחים של חמישים מטר מן הטנקים הסוריים. . .

תאיר: כמה זמן יצא לו להיות בבית מאז שיחרורו מהסדיר?

רפאל: למעלה משנתיים הוא היה בבית, אבל עוד לפני הצבא הוא עבד ברפת; אחר כך הוא עבד במשך שנה בשדה בוקר במסגרת שנת שרות שלישית. אחרי גמר שרותו בצבא הוא נכנס לעבוד אתנו ואנחנו היינו מרוצים מאד ממנו.

תאיר: האם הוא התחיל לעבוד בפלחה מיד אחרי השיחרור?

רפאל: למעשה, היות וצוות הפלחה היה הצוות הגדול במשק, היינו בעונות העמוסות פחות נחלצים לעזור בענפים אחרים. מכיוון שהוא היה חדש בענף, הוא עבר לעזור בפרדס בתור מזלגן. הוא בצע את העבודה לשביעות רצון כולם. הוא היה מבצע על הצד הטוב ביותר וברוח טובה כל עבודה שהוטלה עליו. נכון - היו לו לעתים דרישות תקיפות לבחור בעבודה מסויימת דווקא, אבל הוא התחשב בסדר העדיפויות של הענף וגילה אחריות. ידענו, שעליו אפשר היה לסמוך. הוא גם התקדם בידיעת הענף התקדמות רבה. כשנסעתי לחו"ל, הוא החליף אותי. ראיתי שבבחור הזה כדאי להשקיע.

תאיר: באיזו תקופה הוא היה בירושלים?

מירי: לפני שנה בחורף שעבר. הוא היה בסמינר
של יוצאי צבא ונפגש עם חבר'ה והיו דיונים.
הוא רצה להתקדם כי איפה שהוא גורל חייו עכב
אולי פוטנציאל שכול היה להתפתח. בסך הכל . .
אני לא יודעת, אם רבים הם האנשים, שמבנם
הנפשי הנו כל כך חזק . . .

יונתן: אחד הדברים הראויים לציון הוא ההומור
שלו. היה זה בעצם נוסח דיבור . . . לפעמים
זה היה מעצבן ועוקץ. היו לא אמרות, שהיה
בהן כדי "לפוצץ" גדוד . . .

תאיר: כשנמסרים הדברים בשם אומרם, אווירתם
ומזגם המקוריים אינם משתמעים באופן זהה.
אני רק זוכרת, שישבתי על ידו ב"יום הרכיבה".
הוא תיאר לפני איך הכינו את השטח למירוצים
עד שלא חסר אלא אספלט כדי לפתוח אוטוסטרדה.
התפקעתי מצחוק. היה זה מין הומור אנגלי
מיוחד, שבא "מן הצד".

פוני: שאלתיו פעם – בראשית שרותו בצבא:
"אמור לי, מה אחד לבן כמוך עושה על טנק
שחור?" הוא ענה לי: "זו החוכמה – אני
מסנוור את האויב". . .
. . . אפשר היה בוודאי עוד להמשיך ולספר
ובוודאי רבים הם החברים שיש להם מה לספר.
צר, צר מאד. שהדברים אשר העלינו הם
זכרונות על אהרון, שכבר איננו.

עבורנו לא תם ספורו של אהרון
ניצברהו תמיד כשם שהיה בינינו:
חברותי ועליז רציני וגם לפי
ומעל לכל אב לב שאין שני לו.
חיוכו המאיר לא יישכח מלבותינו
יהי זכרו ברוך.

חבריו.

רגע של רצינות

עם החיוך הטוב
הקריצה השובבה
כמו תמיד...